

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, în privința inculpaților

*Moisei Serghei, născut la xx
xxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxx, r-nul
Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale;*

*Moisei Petru Xxxxxx, născut la
xx xxxxxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. Xxxxxx, r-
nul Xxxxxxxx, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale;*

*Moisei Maria Xxxx, născută la
xx xxxxxxxxxxx xxxx, originară și locuitoare a s. Xxxxxx,
r-nul Xxxxxxxx, cetățeană a R. Moldova, fără
antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 17.12.2015 – 06.10.2016,
instanța de apel: 14.11.2016 – 16.03.2017,
instanța de recurs: 21.06.2017 – 13.09.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 06 octombrie 2016, Moisei Petru a fost condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ce constituie 20.000 lei.

Moisei Maria a fost condamnată în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la amendă în mărime de 600 unități convenționale, ce constituie 12.000 lei și în baza art. 186 alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 200 unități convenționale, ce constituie 4000 lei.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă cu amendă în mărime de 700 unități convenționale, ce constituie 14.000 lei.

Moisei Serghei a fost condamnat în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la amendă în mărime de 1000 unități convenționale, ce constituie 20.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 05 iunie 2014, orele 18.00, aflându-se în s. Mingir, r-nul Hîncești, în stradă, inculpații Moisei S., Moisei P. și Moisei M., încălcând grosolan ordinea publică, acționând cu o deosebită obrăznicie, fără motiv i-au aplicat intenționat părții vătămate Arnăutu A. multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului cauzându-i, conform raportului de expertiză medico-legală, excoriație pe nas, hematom în regiunea mandibulei din stânga, luxație a dintelui I mandibular stânga, leziuni ce nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Tot la 05 iunie 2014, orele 18.15, inculpata Moisei M., aflându-se în s. Mingir, în stradă, în momentul aplicării loviturilor lui Arnăutu A., i-a sustras pe ascuns portmoneul la prețul de 300 lei, în care se aflau bani în sumă de 400 lei, buletinul de identitate, polița de asigurare medicală, permisul de conducere, certificat de înmatriculare a motocicletei, carnetul de pensionar, care nu prezintă valoare materială, cauzându-i părții vătămate o daună materială în valoare totală de 700 lei.

Instanța a reținut că inculpații nu au recunoscut vina.

Totodată, vinovăția acestora a fost dovedită pe deplin prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Arnăutu A. a declarat că este vecin cu inculpații. Moisei P. l-a lovit peste gură, iar Moisei M. i-a luat portmoneul cu acte din buzunar în timp ce toți inculpații îl loveau. În aceeași zi ultimii i-au luat vaca, deoarece aceasta făcuse stricăciuni în ograda inculpaților. A fost lovit cu picioarele, și cu pumnii în cap și sub coaste. Moisei P. l-a lovit cu piciorul în față. În rezultatul loviturii a căzut jos, fiind lovit în continuare cu picioarele. Și-a pierdut cunoștința și și-a revenit când a venit poliția. Actele nu le-a găsit.

Martorul Arnăutu T. a comunicat că a auzit gălăgie și s-a îndreptat spre locul unde se auzeau zgomote. În drum, lângă casa inculpaților l-a găsit pe tatăl său plin de sânge. Acesta i-a spus că inculpații l-au bătut. A sunat la poliție, apoi împreună cu polițistul au mers acasă la inculpați. Ultimii nu au dorit să discute cu polițistul.

Martorul Chițanu I. a relatat că în momentul când a ieșit la poartă, Moisei P. și Moisei S. îl loveau pe Arnăutu A. cu picioarele. Le-a cerut să se liniștească, iar ei l-au numit cu cuvinte necenzurate. Apoi, Arnăutu A. s-a apropiat de poarta lui, vizibil avea semne de lovituri. Ulterior, a venit fiul acestuia, soția sa și polițistul.

Totodată, prin raportul de expertiză medico-legală nr. 281D din 03.09.2014 la Arnăutu A. s-au depistat excoriație pe nas, hematom în regiunea mandibulei din stânga, luxație a dintelui I mandibular stânga, leziuni care au fost produse în urma acțiunii traumatiche, repetate a unui obiect, dur, contondent sau la lovirea de acesta, posibil în timpul și circumstanțele indicate, leziuni ce nu generează o dereglare a sănătății mai mult de 6 zile și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare corporală neînsemnată.

Instanța a încadrat acțiunile inculpaților Moisei P. și Moisei S. în baza 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite de mai multe persoane și a inculpatei Moisei M. în baza 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, acțiuni care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită, săvârșite de mai multe persoane și în baza art. 186 alin. (1) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost stabilite, că partea vătămată nu are pretenții materiale și morale față de inculpați, că ei nu au antecedente penale, concluzionând că reeducarea și corectarea lor este posibilă cu stabilirea unei pedepse sub formă de amendă.

3. Avocatul Mihail Șura a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpații să fie achitați.

Apelantul a invocat că instanța de fond a dat o interpretare eronată probelor administrate.

Or, din declarațiile părții vătămate Arnăutu A., martorilor acuzării și apărării, cât și a inculpaților nu a fost stabilită complicitatea prin coparticipare a inculpaților în săvârșirea acțiunilor incriminate, fiindu-le înaintată o acuzare ilegală, bazată pe presupuneri.

Mai mult, organul de urmărire penală, axându-se pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate, nu a întreprins nici o acțiune de urmărire penală sau investigație operativă pentru verificarea declarațiilor inculpaților și părții vătămate.

Astfel, vinovăția inculpaților nu a fost dovedită ca fiind săvârșită de către ei, aceștia fiind trași ilegal la răspundere în lipsa existenței faptei infracțiunii.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Moisei Petru, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ce constituie 8000 lei.

Lui Moisei Serghei, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ce constituie 8000 lei.

Lui Moisei Maria, recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ce constituie 8000 lei.

Moisei Maria a fost achitată de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a statuat că vina inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal a fost demonstrată integral în instanța de fond, prin plângerea părții vătămate Arnăutu A. din 18.06.2014, informația 902 din 06.06.2014, raportul de expertiză medico-legală nr. 218D din 03.09.2014, declarațiile părții vătămate Arnăutu A., a martorilor Arnăutu T., Chițanu I. și Gotișanu M.

În același timp, potrivit rechizitoriului, la 05 iunie 2014, orele 18.15, inculpata Moisei M., aflându-se în s. Mingir, în stradă, în momentul aplicării loviturilor lui Arnăutu A., i-a sustras pe ascuns portmoneul la prețul de 300 lei, în care se aflau bani în sumă de 400 lei, buletinul de identitate, polița de asigurare medicală, permisul de conducere, certificat de înmatriculare a motocicletei, carnetul de pensionar, care nu prezintă valoare materială, cauzându-i părții vătămate o daună materială în valoare totală de 700 lei.

Însă, în instanța de fond nu a fost stabilit cert dacă inculpata Moisei M. a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (1) Cod penal, acesta nefiind interogată pe acest capăt de acuzare, nefiind aduse careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra vinovăția acesteia în comiterea furtului.

Or, declarațiile părții vătămate referitor la sustragerea portmoneului nu sunt utile, veridice și pertinente, nu corespund adevărului, iar alte probe care ar corobora cu cele relatate de partea vătămată lipsesc, ultimul relatând pe de o parte, că inculpata i-a sustras portmoneul, că nu putea să cadă, iar pe de altă parte, precizează că nu-și amintește data concretă, însă a fost bătut într-o zi de vară cu un an în urmă.

Martorul Chițanu I. a indicat că incidentul a avut loc în perioada lucrărilor agricole, însă nu poate spune la ce dată. Arnăutu A. mergea la niște vecini și a vorbit cu el. L-a întrebat unde merge și i-a propus să intre la el în ogradă ca să servească vin. Avea în buzunar un „blocnot” cu acte și bani. Nu știe ce avea cu precizie. Când a ieșit la poartă, Moisei P. cu Moisei S. îl loveau pe Arnăutu A. El le-a spus să se liniștească, iar ei l-au numit cu cuvinte necenzurate, îl loveau cu picioarele, iar când a strigat, ei au intrat în ograda lor. Pe Moisei M. nu a văzut-o.

Astfel, declarațiile referitor la sustragerea portmoneului nu sunt utile, veridice și pertinente, nu corespund adevărului, martorul indicând că, ieșind la poartă, Moisei P. cu Moisei S. îl loveau pe Arnăutu A., iar pe Moisei M. nu a văzut-o, că partea vătămată avea un „blocnot”, dar nicidecum că acesta era un portmoneu, care ar fi fost sustras.

Prin urmare, instanța de fond nu a stabilit circumstanțele în care a fost sustras portmoneul de la partea vătămată, și nici nu a stabilit cert presupusul prejudiciu material, iar învinuirea lui Moisei M. nu poate fi bazată pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate și ale martorului Chițanu I.

Art. 8 alin. (3), 389 alin. (2) Cod de procedură penală prevede că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpatului.

Or, probele puse la baza sentinței pe epizodul privind infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (1) Cod penal nu demonstrează vinovăția inculpatei, nefiind prezentate probe suficiente și veridice care ar demonstra că Moisei M. într-adevăr ar fi sustras bunul unei alte persoane.

Deci, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Totodată, concluziile instanței de fond referitor la pedeapsa aplicată inculpaților sunt pripite, urmând a fi redus cuantumul pedepsei cu amenda.

Astfel, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpații nu au antecedente penale, că Moisei S. și Moisei P. se caracterizează negativ, iar Moisei M. - pozitiv, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, că lipsesc pretenții materiale și morale din partea părții vătămate, concluzionând că reeducarea și corectarea lor este rațională cu aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, în cuantumul minim stabilit de sancțiunea art. 287 alin. (2) Cod penal.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenta a invocat că instanța de apel a apreciat incorect și formal probele și circumstanțele cauzei, neindicând în decizie niciun motiv plauzibil de ce **în acțiunile inculpatei nu sunt prezente elementele infracțiunii** prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel nu a respectat totalmente prevederile legale și nu a supus verificării probele prezentate în sprijinul acuzării, făcând trimitere unilateral la argumentele apărării, pe care le-a pus la baza achitării.

Vina inculpatei în săvârșirea infracțiunii incriminate este dovedită pe deplin prin probe administrate, asupra cărora instanța de apel **nu s-a expus, ori nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat**, fiind respinsă puterea de acuzare fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea incriminată inculpatei.

Totodată, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ignorat faptul că inculpații au comis o infracțiune mai puțin gravă, **nu și-au recunoscut vina**, nu au contribuit în niciun fel la recuperarea prejudiciului cauzat părții vătămate, nu au manifestat

căință sinceră față de fapta comisă, că inculpații Moisei S. și Moisei P. se caracterizează negativ, că Moisei S. *anterior a fost condamnat* în baza art. 179 alin. (2) Cod penal, iar prin neaprecierea obiectivă a probelor instanța de apel la adoptarea deciziei *a admis o eroare de drept, fără a acorda o valoare primară probelor care în opinia acuzării demonstrează vinovăția inculpatei*.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că recursul procurorului este fondat în drept și pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită (*pct. 5 din decizie*).

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârii contestate, care ar fi esența erorilor concrete de drept și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită și care ar fi, în asemenea caz, încadrarea corectă a faptei săvârșite, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul dat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al procurorului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile

de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind acuzarea inculpatei Moisei M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, în baza probelor administrate de acuzare și apărare, acestea fiind motivat apreciate în temeiul prescripțiilor din art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și al coroborării lor, corect dispunând achitarea acesteia pe motiv că, prin probele administrate de acuzator, nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Or, concluzia instanței de apel că învinuirea lui Moisei M. pe acest capăt de acuzare nu poate fi bazată doar pe declarațiile contradictorii ale părții vătămate și ale martorului Chițanu I., coroborează cu prescripțiile din art. 8 alin. (3) și 389 alin. (2) Cod de procedură penală că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează în favoarea inculpatului.

Mai mult, recurenta critică o soluție inexistentă în decizia atacată, că ***în acțiunile inculpatei nu sunt prezente elementele infracțiunii*** prevăzute de art. 186 alin. (1) Cod penal, iar mențiunile că asupra probelor administrate instanța de apel ***nu s-a expus, ori nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat*** și că ***a admis o eroare de drept*** deoarece ***nu a acordat o valoare primară probelor care în opinia acuzării demonstrează vinovăția inculpatei***, nu au niciun suport legal.

La fel se reține că, conform descriptivului deciziei contestate, la aplicarea pedepsei inculpaților instanța de apel just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării

și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia (*pct. 4. din decizie*).

Totodată, conform art. 66 alin. (2) pct. 2) și 8) Cod de procedură penală, inculpatul are dreptul de a tăcea și a nu mărturisi împotriva sa, să facă declarații sau să refuze de a le face, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa. Potrivit art. 103 alin. (3), 104 alin. (2) Cod de procedură penală, inculpatul nu poate fi forțat să mărturisească împotriva sau să-și recunoască vinovăția și nu poate fi tras la răspundere pentru refuzul de a face astfel de declarații.

Deci, argumentul recurenteii că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel urma să ia în considerare faptul că inculpații nu și-au recunoscut vina este neîntemeiat (*pct. 5. din decizie*).

Or, această circumstanță constituie un drept legal al inculpaților și nu face parte din categoria celor agravante, prevăzute în art. 77 Cod penal.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpaților în corespundere cu prevederile legale.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei aplicate inculpaților.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei penale, în alt sens decât cel pe care îl propune acuzația este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul

celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (pct. 4. – 5. din decizie), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpaților pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Dorina Tăut, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, în privința inculpaților Moisei Serghei, Moisei Petru XXXXXXX și Moisei Maria XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 04 octombrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco